

ДИПЛОМАТ І ЛЮДИНА

Генадій Гімюш

дипломат, перший секретар Посольства України в Болгарії у 1997-2000 рр.

Email: genvas07@yandex.ru

Genadiy Vasylyovych Gimyush,

diplomat, first secretary of the Embassy of Ukraine in Bulgaria (1997-2000)

Email: genvas07@yandex.ru

З Михайлом Станчевим до середини 90-х минулого століття ми були знайомі односторонньо. Тобто я про нього, як одного із засновників болгарських громад України, знав, він про мене – ні. Позналилися особисто вже 1997 року, коли я від'їжджав у довгострокове відрядження до Софії, а Михайло змінив мене в Міністерстві закордонних справ (МЗС) у відділі Східної Європи. Тоді проходила ротація у Посольстві України в Болгарії: на зміну першовідкривачам, серед яких були унікальні особи, зокрема Віталій Москаленко, донедавна Надзвичайний та Повноважний Посол України у Болгарії, приходили нові люди. Згодом і М. Станчева призначили тимчасовим повіреним і політичним радником Посольства.

На той час перед оновленим складом Посольства ставилися нові, складніші завдання, потрібно було урізноманітнити методику їх розв'язання. І, треба віддати належне, Михайло став справжнім лідером у колективі не лише за посадою, а й за особистими якостями, авторитетом, ставленням до роботи та колег. Він має рідкісне поєднання таких рис характеру, як надзвичайна обов'язковість, організованість, дисципліна і демократичність, творчий підхід, дружелюбність. З його приходом життя колективу Посольства пожвавилася. Цьому сприяли і досвід адміністративної роботи М. Станчева у Харківській міській адміністрації; і наукової роботи у вишах Харкова, і досконале знання болгарської мови.

Крім того, будучи гарним і досвіченим волейболістом, він сформував посольську команду. Ми постійно тренувалися і брали участь у різних спортивних змаганнях, навіть посіли почесне третє місце у чемпіонаті дипкорпусу в РБ з мініфутболу. Виїжджали також на гірськолижні траси до Алеко, Боровця, Пампорово. Навіть здійснили сходження на Сім Рильських озер із досвідченими альпіністами Оленою та Георгієм Коцевими.

Звичайно, в обов'язки дипломата входить вивчення історії, культури, традицій, особливостей країни, в якій він працює. Це сприяє як розширенню кругозору, так і творчому підходу до роботи. І тут Михайло був не лише зразком, а й ініціатором та організатором багатьох заходів, зустрічей, переговорів, концертів, виставок.

За всієї різноманітності життя Посольства, на першому місці, звичайно, залишалась робота. Крім постійної рутини у березні 1998 року було забезпечено дипломатичний супровід державного візиту Президента України Л. Д. Кучми до Болгарії, під час якого відбулося підписання низки важливих документів. 1998 року урочисто відкрито пам'ятник відомому українському скульптору Михайлу Паращуку в Софії, знято фільм про нього, що стало продовженням діяльності, розпочатої ще Віталієм Москаленком у період першого його відрядження до Болгарії.

Згадується один із епізодів спільної роботи. 1998 року Україна мала можливість обратися до складу Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй як одна з десяти непостійних членів. Конкуренція була серйозною. МЗС зобов'язало кожне посольство активно сприяти роботі з просування саме нашої кандидатури до РБ ООН. Для чого в Києві підготували змістовні рекламні матеріали про Україну. Незважаючи на думку деяких колег про те, що вказану роботу мають вести українські дипломати в Нью-Йорку, ми з Михайлом активно включилися в процес. Протягом майже двох місяців, заздалегідь домовляючись з керівниками диппредставництв, завантажившись друкованими і не тільки сувенірами, ми об'їжджали посольства в болгарській столиці й кожному послу вручали ноту з проханням підтримати Україну під час голосування в ООН. У багатьох випадках доводилося роз'яснювати дипломатам, що Україна – не СРСР і не Росія. Не обмежуючись розмовами, ми просили дати письмову відповідь на нашу ноту про рішення Міністерства закордонних справ чи уряду країни щодо голосування. Дехто відмовлявся надавати такі запевнення, посилаючись на зобов'язання перед іншими кандидатами. Проте ми отримали понад 30 нот із обіцянкою, що та чи інша держава проголосує в ООН на підтримку України.

Пригадую й такий цікавий випадок: у пресі для дипломатичного корпусу з'явилося повідомлення про відкриття Посольства Уругваю в Болгарії та призначення послом Ольги Барбарової з коротким викладом її біографії. Виявилось, що батько латиноамериканської дипломатки за походженням був болгариним із бессарабського села Кортен. Ми з Михайлом відразу задалися питанням: чи не може вона бути родичкою Георгію Барбарову, односельцю Михайла та моєму товаришу по роботі в студентських будівельних загонах? Щоб отримати відповідь, познайомили Георгія з Послом Уругваю. З'ясувалося, що батько Ольги та дід Георгія були рідними братами. А пані Посол через деякий час вручила нам письмове запевнення уряду Уругваю про підтримку України як непостійного члена РБ ООН. І, як невдовзі з'ясувалося, наші зусилля (у поєднанні із зусиллями багатьох українських дипломатів в інших державах) не були даремними – Україну обрали до складу Ради Безпеки ООН як непостійний член. Цей маленький приклад свідчить про винахідливість, нестандартність мислення

та цілеспрямованість Михайла Георгійовича в досягненні позитивного результату для своєї країни, нехай навіть заради отримання одного голосу в ООН.

Мені навряд чи вдасться намалювати портрет М. Г. Станчева у повний зріст, як то кажуть, та й мети такої перед собою не ставив. Повинна ж зберігатися якась інтрига! Насамкінець лише кілька додаткових штрихів. Крім того, що Михайло учений, професор, ерудит з унікальним почуттям гумору, він справжній друг, який дбайливо, відповідально, безкорисливо ставиться до близьких йому людей. Він може бути твердим, принциповим й одночасно чутливим і сентиментальним, що властиво високо інтелектуальним особистостям. Він справжній патріот України. Для нього немає чужого горя, він усе пропускає через серце. Дякую, Михайле, за підтримку та допомогу в скрутну хвилину!

А побажати хочеться невичерпної енергії, творчості, удачі та успіху. Щастя, миру та добра!